

Kanverska konan

Fólkið reyndi að grýta Jesú vegna orða hans en ekki vegna kraftaverkanna sem hann gerði.

Kanverska konan

„Ég hef sýnt þér mörg góð verk frá föður mínum. fyrir hvert af þessum verkum grýtir þú mig? Gyðingar svöruðu og sögðu við hann: Við grýtum þig ekki til góðra verka, heldur fyrir guðlast; vegna þess að þú ert maður fyrir þig sjálfan ““ (Jóh 10:32 -33).

Erlendur trúaður

Eftir að hafa svívirt faríseana fyrir að halda að þjóna Guði jafngilti því að fylgja hefðum manna (Markús 7: 24-30), fóru Jesús og lærisveinar hans til landanna í Týrus og Sídon.

Guðspjallamaðurinn Lucas tekur skýrt fram að í útlöndum hafi Jesús farið inn í hús og ekki viljað að þeir viti að hann væri þar, þó væri ekki hægt að fela sig. Grísk kona, sýró-föníkísk af blóði, sem átti dóttur sem var haldin óhreinum anda, þegar hún heyrði af Jesú, fór að biðja hana um að reka andann sem kvalinn var frá dóttur sinni.

„Því að kona, sem dóttir hennar hafði óhreinan anda, heyrði af honum, fór og kastaði sér fyrir fætur hans“ (Mk 7:25).

Guðspjallamaðurinn Matthew lýsti því að konan yfirgaf hverfið og byrjaði að gráta og sagði:

– Drottinn, sonur Davíðs, miskunna þú mér, að dóttir mín er

ömurlega djöfuluð! En þrátt fyrir ákallin virtist Jesús ekki heyra í henni.

Ólíkt mörgum öðrum sem heyrðu af Jesú, lýsti kanverska konan yfir einstökum sannleika:

– ‘Drottinn, sonur Davíðs, miskunna þú mér ...’.

Konan hrópaði ekki eftir töframanni, galdramanni, græðara, kraftaverkamanni, lækni o.s.frv., Heldur kallaði hún á son Davíðs. Þó að Ísraelsmenn efuðust um hvort Kristur væri raunverulega sonur Davíðs, sonur Guðs, hrópaði kanverska konan fullri vissu: – ‘Drottinn, sonur Davíðs ...’, undarleg víska miðað við vangaveltur fjöldans „Allur hópurinn undraðist og sagði: ‘Er þetta ekki sonur Davíðs?’ (Mt 12:23).

Guð hafði lofað í ritningunum að Messías yrði sonur Davíðs og Ísraelsmenn sáu fram á komu hans. Guð hafði lofað að afkomandi Davíðs, eftir holdi, myndi byggja hús fyrir Guð og Ísraelsríki yrði sett yfir öll ríki (2. Sam. 7:13, 16). Sama spádómur gerði það hins vegar ljóst að þessi afkomandi yrði sonur Guðs, því að Guð sjálfur væri faðir hans og afkomandi sonur hans.

„Ég mun vera faðir hans og hann mun vera sonur minn; og ef ég kem að afbroti, mun ég refsa honum með staf mannanna og með röndum mannanna barna “(2. Sam 7:14).

Jafnvel þó að hún fæddist í húsi Davíðs vegna þess að María var afkomandi Davíðs, höfnuðu fræðimennirnir og farísear Messías. Þrátt fyrir að í Ritningunni væri mjög skýrt að Guð ætti son, trúðu þeir ekki á Krist og höfnuðu þeim möguleika að Guð ætti son.

„Hver fól upp til himna og kom niður? Hver lokaði vindunum í greipunum? Hver batt vatnið við fatnað? Hver stofnaði öll endimörk jarðarinnar? Hvað heitir þú? Og hvað heitir sonur þinn, ef þú veist það? “ (Orð 30: 3).

Frammi fyrir spurningu Jesú: „Hvernig segja þeir að Kristur sé

sonur Davíðs?“ (Lk 20:41), ásakendur hans gátu ekki svarað því hvers vegna Davíð kallaði spámannlega son sinn Drottin, ef það er barna að heiðra foreldrana en ekki foreldrana börnin (Lk 20:44), þó hvað þessi erlenda kona heyrt um Krist var nóg til að komast að þeirri niðurstöðu að Kristur væri sonur Guðs sem Davíð kallaði Drottin.

Nú, þó að útlendingur, hafi konan heyrt um Krist og upplýsingarnar sem bærust henni urðu til þess að hún komst að þeirri niðurstöðu að Kristur væri hinn fyrirheitni Messías, sáð Davíðs.

„Sjá, dagarnir koma, segir Drottinn, þegar ég reisi Davíð réttlátan grein. og sem konungur mun hann ríkja og fara skynsamlega og iðka dóm og réttlæti í landinu “(Jer 23: 5).

Vegna gráts konunnar urðu lærisveinarnir áhyggjufullir og báðu Krist um að láta hana fara. Það var þegar Jesús svaraði lærisveinunum og sagði:

– Ég var aðeins sendur til týndu sauðanna í Ísraels húsi.

Þrátt fyrir að vera í framandi landi lagði Jesús áherslu á hvert verkefni hans væri „Hann kom fyrir sína hönd og hans tók ekki á móti honum“ (Jóh 1:11); „Týndar kindur hafa verið mínar þjóðir, hirðar þeirra hafa gert þær rangar, til fjalla hafa þær afvegaleitt þær. frá hæð til hæðar gengu þeir og gleymdu hvíldarstað sínum “(Jer 50: 6).

Þegar Ísraelsmenn gleymdu „hvíldarstaðnum“ sendi Guð son sinn, fæddan af konu, til að tilkynna þeim:

„Komið til mín, allir þreyttir og kúgaðir, og ég mun veita yður hvíld“ (Mt 11:28);

„Um son sinn, sem fæddur er af afkomendum Davíðs að holdi“ (Rómv. 1: 3).

Þegar hann kallaði til þjóð sína og sagði: – Komið til mín, allir sem eruð þreyttir og kúgaðir, Jesús skilgreinir sig vera

uppfyllinguna sem spáð var í munni Jeremía.

Fólk Messías hafnaði honum en kanverska konan kom til Jesú og tilbað hann og sagði:

– Drottinn, hjálpaðu mér!

Guðspjallamaðurinn Matthew tekur skýrt fram að vegna þess að konan hafi beðið Krist um hjálp, hafi hún verið að tilbiðja hann. Vegna þess að hann hrópaði:

– Drottinn, hjálpaðu mér! Beiðni konunnar var að tilbiðja son Davíðs.

Eftir að konan hafði heyrt um Jesú trúði hún að hann væri sonur Davíðs og trúði á sama tíma að Kristur væri sonur Guðs vegna þess að hún tilbað hann og bað um hjálp. Guðspjallamaðurinn tekur skýrt fram að sú athöfn að biðja Krist um að veita honum gjöfina til að frelsa dóttur sína frá þeirri hræðilegu illsku, eitthvað sem mönnum er ómögulegt, hafi verið tilbeiðsla.

Tilbeiðsla konunnar hafði greinilega engin áhrif eins og Jesús sagði: – 17-Það er ekki gott að taka brauð barnanna og henda því að hvolpunum. Viðbrögð Krists við konunni voru viðbót við viðbrögð Krists við lærisveinana.

Frásögnin af Markús guðspjallamanni gefur nákvæma merkingu setningar Krists: „Leyfðu börnunum fyrst að vera ánægð; vegna þess að það er ekki hentugt að taka brauð barnanna og henda því að hvolpunum “(Mark 7:27). Jesús var að leggja áherslu á að verkefni hans tengdist Ísraels húsi og að sinna því væri sambærilegt við verk fjölskyldumanns sem tekur brauð frá börnum sínum og gefur hvolpunum.

Viðbrögð kanverskrar konu koma á óvart þar sem hún lét sér ekki nægja í samanburði við hunda og svarar:

– Já, Drottinn, en hvolpar borða líka af molunum sem falla af borði húsbænda sinna. Hún staðfestir það sem Jesús sagði

henni, leggur þó áherslu á að hún hafi ekki verið að leita að mat handa börnum sínum heldur molunum sem tilheyra hvolpunum.

Fyrir þá konu var molinn frá borði sonar Davíðs nóg til að leysa vandamál hennar. Hún sýndi fram á að hún ætlaði ekki að taka brauð frá börnunum sem áttu rétt á að vera þátttakendur við borðið en molinn sem féll af borði Davíðssonarins var nóg.

Það var þegar Jesús svaraði honum:

– Ó kona, mikil er trú þín! Láttu það vera gert fyrir þig eins og þú vilt. Og frá þeirri stundu var dóttir konunnar heilbrigð.

Það er mikilvægt að hafa í huga að kona-konan var sinnt vegna þess að hún trúði að Kristur væri sendimaður Guðs, sonur Davíðs, Drottins, en ekki vegna þess að Jesús var hrærður af ástandi örvæntingarfullrar móður. Það er ekki örvænting föður eða móður sem fær Guð til að koma mönnum til hjálpar fyrir Krist þegar hann las ritningarnar í Jesaja spámanni sem segir „Andi Drottins er yfir mér ...“ sagði hann: „Í dag hefur þessi ritning rætist fyrir eyrum þínum“ (Lúk. 4:21).

Vitnisburður Ritningarinnar

Margir sem fylgdu Kristi höfðu svipaðar þarfir og Kanversk kona, en móðirin skar sig úr hópnum fyrir að þekkja tvö nauðsynleg sannindi:

1. að Kristur var sonur Davíðs, og;
2. Sonur Guðs, Drottinn.

Þrátt fyrir að Kristur hafi verið sendur til týndu sauðanna í Ísraels húsi, boðað fagnaðarerindið og gert mörg kraftaverk, töldu Ísraelsmenn að Jesús Kristur væri bara enn einn spámaðurinn – „Sumir, Jóhannes skírari; aðrir, Elías; og

aðrir, Jeremía, eða einn af spámönnunum “(Mt 16:14).

Þar sem börn Jakobs viðurkenndu ekki Jesú sem sendimann Guðs, sonur mannsins, ávarpaði Kristur lærisveina sína: ‘Og þú, hver segirðu að ég sé?’. Það var þegar Pétur postuli lagði fram þá dásamlegu játningu (viðurkenndi) að Kristur væri sonur lifandi Guðs.

Þar sem Gyðingar gátu ekki séð að Kristur væri hinn fyrirheitni Messías, þrátt fyrir að þeir væru með ritningarnar í höndunum, hinn raunverulega vitnisburð Guðs um son sinn, sagði Jesús lærisveinum sínum að segja engum frá þessum sannleika.

„Síðan bauð hann lærisveinum sínum að segja engum að hann væri Jesús Kristur“ (Mt 16:20).

Af hverju vildi Jesús ekki að lærisveinarnir lýstu því yfir að hann væri Kristur?

Vegna þess að Jesús vildi að menn trúðu á hann samkvæmt Ritningunni, vegna þess að þeir voru þeir sem vitnuðu um hann. Þetta er vegna þess að Jesús tekur skýrt fram að: hann þáði ekki vitnisburð manna og ef hann vitnaði um sjálfan sig væri vitnisburður hans ekki sannur „Ef ég vitna um sjálfan mig, þá er vitnisburður minn ekki sannur“ (Jóh. 5:31) og vitnisburður frá föðurnum (frá Ritningunni) var sannur og fullnægjandi.

„Það er annar sem vitnar um mig, og ég veit að vitnisburður hans um mig er sannur“ (Jóh. 5:32).

Þó að við skiljum að Jóhannes skírari bar vitni um Krist, þá var vitnisburður hans vitnisburður um sannleikann „Þú sendir sendiboða til Jóhannesar, og hann vitnaði um sannleikann“ (Jóh. 5:33), það er að segja allt sem skírari sagði var beintengt ritningunum, því að aðeins orð Guðs er sannleikurinn (Jóh. 17:17).

Nú vildi Jesús ekki að lærisveinar sínir upplýstu að hann væri

Kristur vegna þess að hann fær ekki vitnisburð frá mönnum (Jóh. 5:34), áður en hann hafði meiri vitnisburð, vitnisburð föðurins, og allir menn verða að trúa á vitnisburðinn um að Guð skráð um son sinn í ritningunum „Þú rannsakar ritningarnar, af því að þú heldur að þú hafir eilíft líf í þeim og þeir vitna um mig“ (Jóh. 5:39).

Að trúa á Guð stafar ekki af kraftaverkum fyrir vitnisburðinn sem spámennirnir tilkynntu um sannleikann (Jóh 4:48). Að segja „kraftaverk“ er ekki vitnisburður um sannleikann. Pétur postuli gerir grein fyrir því hvað það er að verða vitni að:

„En orð Drottins er að eilífu. Og þetta er orðið sem boðað var meðal ykkar “(1. Pét. 1:25). Að vitna er að tala orð Guðs, tala það sem ritningarnar segja og tilkynna mönnum að Kristur sé sonur Guðs.

Nú á tímum er áhersla margra lögð á fólk og kraftaverk sem þau framkvæma, en Biblían segir það skýrt að þjónusta postulanna hafi ekki verið byggð á kraftaverkum heldur byggt á orðinu. Í fyrstu ræðu Péturs kom íbúum Jerúsalem í ljós vitnisburður Ritningarinnar (Post 2:14 -36). Jafnvel eftir að haltur maður hafði gróið við dyr musterisins, ávitaði hann áheyrendur sína svo þeir yrðu ekki undrandi á kraftaverkinu (Post 3:12) og útskýrði síðan vitnisburð Ritningarinnar (Post 3:13 -26) .

Þegar gyðingarnir grýttu Stefán, var hann eins og Jóhannes skírari og vitnaði um sannleikann, það er að segja frá vitnisburðinum sem Guð gaf um son sinn og tilkynnti reiðinni um reiðina (Post 7:51 -53).

Ef Stefán væri að telja kraftaverk, væri hann aldrei grýttur, vegna þess að höfnun manna er í tengslum við orð fagnaðarerindisins en ekki í tengslum við kraftaverk (Jóh 6:60). Fólkíð vildi grýta Jesú vegna orða hans, ekki vegna kraftaverkanna sem hann gerði.

„Ég hef sýnt þér mörg góð verk frá föður mínum. fyrir hvert af þessum verkum grýtir þú mig? Gyðingar svöruðu og sögðu

við hann: Við grýtum þig ekki til góðra verka, heldur fyrir guðlast; vegna þess að þú ert maður fyrir þig sjálfan ““ (Jóh 10:32 -33).

Margir sáu kraftaverkið sem Kristur gerði fyrir kanversku konuna, en fjöldinn sem fylgdi honum játaði ekki að Jesús væri sonur Davíðs eins og hún gerði þegar hún heyrði um hið eilífa orð, orð Drottins sem er eftir að eilífu. Ísraelsmönnum var gefið að hlýða á ritningarnar, en skortur var á kanversku konuna, sem heyrði af Jesú, gaf hrós og hrópaði á son Davíðs og tilbað hann.

Mismunur konunnar liggur í því að hún heyrði og trúði, en fjöldinn sem fylgdi Kristi sá kraftaverkin (Mt 11:20 -22), skoðaði ritningarnar (Jóh. 5:39) og komst ranglega að þeirri niðurstöðu að Jesús væri aðeins Spámaður. Þeir höfnuðu Kristi þannig að þeir áttu ekki líf (Jóh. 5:40).

Í kanversku konunni og hjá mörgum heiðingjunum sem trúðu, er tilkynning Jesaja uppfyllt:

„Mér var leitað frá þeim sem ekki báðu eftir mér, ég var fundinn frá þeim sem ekki leituðu mín. Ég sagði við þjóð sem ekki var kennd við mig: Hér er ég. Hér er ég “(Jes 65: 1).

Nú vitum við að (trúin kemur með því að heyra) og að heyra með orði Guðs og það sem konan heyrði var nóg til að trúa „Hvernig munu þeir þá ákalla hann sem þeir hafa ekki trúað á? Og hvernig eiga þeir að trúa á hann sem þeir hafa ekki heyrt af? og hvernig munu þeir heyra, ef enginn er að predika? “ (Róm 10:14). Sá sem heyrir og trúir er blessaður, því að Jesús sjálfur sagði:

„Jesús sagði við hann:„ Vegna þess að þú sást mig, Tómas, trúðir þú. Sælir eru þeir, sem ekki hafa séð og samt hafa trúað “(Jóh 20:29).

Eins og kanverska konan trúði, sá hún dýrð Guðs „Jesús sagði

við hann: Hef ég ekki sagt þér, að ef þú trúir, muntu sjá dýrð Guðs? ' (Jóhannes 11:40), ólíkt Ísraelsmönnum sem bjuggust við að sjá hið yfirnáttúrulega svo þeir gætu trúað

„Þeir sögðu við hann: Hvaða tákni lætur þú þá sjá okkur og trú á þig? Hvað ertu að gera? “ (Jo 6:30).

Nú birtist dýrð Guðs fyrir augliti Krists en ekki í kraftaverkum „Vegna þess að Guð, sem sagði að ljósið skín úr myrkri, skín í hjörtum okkar til að lýsa þekkingunni á dýrð Guðs fyrir augliti Jesú Krists“ (2Co 4: 6). Það sem bjargar er birtu andlits Drottins sem faldi andlit sitt fyrir húsi Ísraelsmanna „Ég mun bíða Drottins, sem leynir andliti sínu fyrir húsi Jakobs, og ég mun bíða eftir honum“ (Jes 8:17; Sálm 80: 3).

Kánversku konunni var sinnt vegna þess að hún trúði, ekki vegna þess að hún setti Jesú við vegginn eða vegna þess að hún kúgaði hann með því að segja: – Ef þú svarar mér ekki, þá rífi ég upp ritninguna. Áður en konunni var úthlutað lausn dóttur sinnar hafði hún þegar trúað, ólíkt mörgum sem vilja að kraftaverk sé trúað.

Hvað frétti kanverska konan af Kristi? Nú, ef trú kemur í heyrn og heyrn í orði Guðs. Það sem kanverska konan heyrði var ekki vitnisburður um kraftaverk eða að einhver frægur hefði snúist til trúar. Að heyra að einhver hafi náð kraftaverki eða lesa borða sem segir að hann hafi náð náð mun ekki fá mann til að játa opinskátt að Kristur sé sonur Davíðs!

Vitnisburðurinn sem framleiðir trú kemur frá Ritningunni, því að þeir eru vitnisburður Krists. Að segja að listamaður hafi snúist til baka, eða að einhver hafi skilið eftir eiturlyf, vandi o.s.frv., Er ekki lögmálið og innsiglað vitnisburður meðal lærisveina Krists. Spámaðurinn Jesaja er skýr:

„Til lögmálsins og vitnisburðarins! Ef þeir tala ekki samkvæmt þessu orði er það vegna þess að það er ekkert ljós í þeim “(Jes 8:20).

Vitnisburður er aðalsmerki kirkjunnar, ekki kraftaverk, því Kristur sjálfur varaði við því að fölskir spámenn myndu vinna tákni, spá og reka út illa anda (Mt 7:22). Ávöxturinn sem kemur frá vörunum, það er vitnisburðurinn, er munurinn á hinum sanna og falska spámanni, því að falsspámaðurinn mun koma dulbúinn sem sauður, þannig að með gjörðum og útliti er ómögulegt að bera kennsl á þá (Mt 7:15 -16).

Hver sá sem trúir á mig samkvæmt Ritningunni er það ástand sem Kristur hefur sett þannig að ljós er í mönnum „Hver sem trúir á mig, eins og ritningin segir, lækir af lifandi vatni munu streyma frá móðurlífi hans“ (Jóh 7:38), því að orð Krists eru andi og líf (Jóh 6:63), óspillanlegt sæði og aðeins slíkt fræ spírar nýtt líf sem veitir rétt til eilífs lífs (1. Pét. 1:23).

Sá sem trúir á Krist sem son Davíðs, Drottinn, son lifanda Guðs, er ekki lengur útlendingur eða utanaðkomandi. Hann mun ekki lifa á molunum sem detta af borði húsbónda síns, en hann er orðinn samborgari dýrlinganna. Varð þátttakandi í fjölskyldu Guðs „Um leið og þú ert ekki lengur útlendingur eða útlendingur, heldur samborgarar með dýrlingunum og fjölskyldu Guðs“ (Ef 2:19).

Sá sem trúir á son Davíðs trúði á afkomandann sem lofað var Abraham, þess vegna er hann blessaður sem hinn trúði Abraham og tekur þátt í öllum þeim ávinningi sem Guð lofaði í gegnum sína heilögu spámenn, því að allt sem spámennirnir skrifuðu skrifaði um soninn (Jóhannes 5:46 -47; Hebr 1: 1-2).

Sá sem trúir getur gert allt í Guði eins og segir: móti látnum með upprisu; sumir voru pyntaðir, ekki samþykkt frelsun þeirra, til að ná betri upprisu; Og aðrir upplifðu svívirðingar og böll og jafnvel fjötra og fangelsi. Þeir voru grýttir, sagaðir, reyndir, drepnir með sverði; þeir gengu klæddir í sauðfé og geitaskinn, bjargarlausir, þjáðir og misþyrmdir (þar sem heimurinn var óverðugur), ráfandi um eyðimerkur og fjöll og um gryfjur og hellar jarðarinnar. Og

allir þessir, með vitnisburð fyrir trúna, náðu ekki loforðinu, Guð veitti eitthvað betra.

„Sem fyrir trú sigraði konungsríki, iðkaði réttlæti, náði loforðum, lokaði munni ljónanna, slökkti styrk eldsins, slapp sverðseggjina, úr veikleika drógu þeir styrk, í baráttunni sem þeir börðust, settu þeir her ókunnugra á flug . Konur tóku á móti látnum með upprisu; sumir voru pyntaðir, ekki samþykkt frelsun þeirra, til að ná betri upprisu; Og aðrir upplifðu svívirðingar og böll og jafnvel fjötra og fangelsi. Þeir voru grýttir, sagaðir, reyndir, drepnir með sverði; þeir gengu klæddir í skinn sauðfé og geita, ráðalausir, þjáðir og misþyrmdir (sem heimurinn var óverðugur fyrir), ráfandi um eyðimerkur og fjöll og um gryfjur og hellar jarðarinnar. Og allir þessir, með vitnisburð fyrir trúna, náðu ekki loforðinu, Guð veitti okkur eitthvað betra, að þeir myndu ekki fullkomnast án okkar “(Hebr 11:33 -40)